

Programma orgelconcert

zaterdag 31 maart 2007 16.00 uur

**Uitvoerenden: Jan Hage, orgel;
Françoise van Braam van Vloten, declamatie**

**Organisatie: Stichting Kunstcentrum Kloosterkerk
i.s.m. het Haags Orgel Kontakt**

Programma

Marcel Dupré (1886-1971)

Le chemin de la Croix (op. 29)

De Kruisweg

Met gedichten van Paul Claudel

Statie I

Jésus est condamné à mort

Jezus wordt ter dood veroordeeld

Statie II

Jésus est chargé de la Croix

Jezus neemt het kruis op zijn schouders

Statie III

Jésus tombe sous le poids de sa Croix

Jezus valt voor de eerste maal onder het kruis

Statie IV

Jésus rencontre sa mère

Jezus ontmoet zijn bedroefde moeder

Statie V

Simon le Cyrénéen aide Jésus à porter sa Croix

Simon van Cyrene helpt Jezus zijn kruis dragen

Statie VI

Une femme pieuse essuie la face de Jésus

Veronica droogt Jezus' bebloed aangezicht af

Statie VII

Jésus tombe à terre pour la deuxième fois

Jezus valt voor de tweede maal op de grond

Statie VIII

Jésus console les filles d'Israël qui le suivent

Jezus troost de vrouwen van Israël die hem volgen

Statie IX

Jésus tombe pour la troisième fois

Jezus valt voor de derde maal

Statie X

Jésus est dépouillé de ses vêtements

Jezus wordt van zijn kleren ontdaan

Statie XI

Jésus est attaché sur la Croix

Jezus wordt aan het kruis genageld

Statie XII

Jésus meurt sur la Croix

Jezus sterft aan het kruis

Statie XIII

Jésus est détaché de la Croix et remis à sa Mère

Jezus wordt van het kruis gehaald en aan zijn moeder gegeven

Statie XIV

Jésus est mis dans le sépulcre

Jezus wordt in het graf gelegd

Over de uitvoerenden

Jan Hage (geb. 1964) volgde orgellessen bij Kees van Eersel en studeerde vervolgens orgel (docent Jan Welmers), Theorie der Muziek aan het Utrechts Conservatorium, Muziekwetenschap aan de Rijksuniversiteit Utrecht en Kerkmuziek aan het Nederlands Instituut voor de Kerkmuziek te Utrecht. Hij behaalde de diploma's Docerend Musicus en Uitvoerend Musicus Orgel (met aantekening Improvisatie), het praktijkdiploma Kerkelijk Orgelspel (allegro met onderscheiding) en het doctoraal diploma Muziekwetenschap. Vervolgens studeerde hij gedurende twee jaar orgel bij André Isoir aan het Conservatoire National de Région te Boulogne-Billancourt. Hij rondde deze studie af met het behalen van de Premier Prix "à l'unanimité du Jury". In 2006 ontving hij de médaille d'argent van Société Académique Arts-Sciences-Lettres te Parijs vanwege zijn verdiensten voor de Franse orgelcultuur.

Hij won eerste prijzen tijdens het Nationaal Orgelconcours voor conservatoriumstudenten te Leiden, het Nationaal Orgel Improvisatie Concours te Bolsward, het Concours Suisse de l'orgue te Schaffhausen en het Premier Concours de Musique classique te Poitiers. Hij geeft vele concerten in binnen- en buitenland en maakt radio- televisie- en cd-opnames. Hij is een warm pleitbezorger en veelgevraagd interpreet van hedendaagse orgelmuziek. Als componist schreef hij werken voor orgel en ensembles zoals een Hooglied-cyclus voor zang en instrumenten, 'Elis' voor zang, blokfluit en klavecimbel, 'Mis' voor sopraan en orgel, 'Walsjes', 'Psalmen' en 'Suske en Wiske-suite' voor orgel. Jan Hage werd in 1995 benoemd als organist van de Kloosterkerk in Den Haag. Tevens is hij artistiek adviseur van de Stichting Kunstcentrum Kloosterkerk en organiseert in die hoedanigheid de pauzeconcerten.

Françoise van Braam van Vloten is een gemeentelid van de Kloosterkerk.

Over de componist en de dichter

Marcel Dupré (1886-1971) Le chemin de la Croix (op. 29, 1931)

Marcel Dupré was een van de belangrijkste figuren in de orgelwereld van de 20e eeuw. Deze Franse orgelvirtuoos maakte een unieke internationale carrière en was een invloedrijk promotor van de orgelkunst. In 1926 wordt hij orgeldocent aan het Parijse conservatorium en daarmee de invloedrijke pedagoog van een gehele generatie organisten in Frankrijk. In 1934 volgt hij Widor op als titularis van het legendarische orgel van de Saint-Sulpice. Zijn compositorische werk, grotendeels bestemd voor het orgel en geschreven in een persoonlijke stijl, heeft een vaste plaats in het 20e eeuwse orgelrepertoire verworven. Het werk *Le chemin de la Croix* (de kruisweg) heeft zijn oorsprong in een improvisatie die Dupré gaf op 13 februari 1931 in Brussel, op teksten van Paul Claudel. Het succes daarvan bracht hem ertoe de belangrijkste elementen die hij

zich later ervan kon herinneren te gebruiken voor een compositie. Op 18 maart 1932 voerde hij dit werk voor het eerst uit in de Trocadéro te Parijs. Om een innerlijke samenhang te verkrijgen in de 14 delen, voor elke kruiswegstatie één, werkt Dupré met 'leitmotiven'. Bij elke statie horen melodische en klankschilderende motieven, die een handeling of situatie dan wel een algemene stemming weergeven. De intervalsymboliek van de thema's is bewust verbonden met traditionele voorbeelden. Zo verwijzen de dubbele kwartsprong in het 'kruis'-motief (statie 2 en 5) of de voor 'verlossing' staande stijgende drieklank (statie 3 en 6) naar deklanksymboliek van J.S. Bach. 'Jezus' wordt vertegenwoordigd door de dalende kleine terts (in statie 1 als het 'Ecce homo' van Pilatus, in de staties 5, 7, 9 en 12, in de omkering in de staties 4 en 14), de 'last' door de dalende grote secunde in twee achtste noten, waarvan ook de thema's van het 'moeizame marcheren' en de 'vallende Jezus' zijn afgeleid (statie 3, 7 en 9). Andere thema's zijn die van het 'lijden' (achtstentriool in dalende secundes, bijv. statie 3) en het 'medelijden' (dalende kleine secundes, bijv. statie 4 en 13). De 'moeder van Jezus' wordt door een dalende drieklank (statie 4 en 13), de 'troost van Jezus' door een stijgende drieklank (statie 8 en 12) gesymboliseerd. De 'kruisiging' (statie 11) en de aardbeving bij Jezus'dood (statie 12) worden met de middelen die het moderne symfonische orgel ter beschikking heeft weergegeven. Hoewel de gedichten van Claudel geen directe invloed hebben op het muzikale concept van het werk doch alleen als inspiratiebron gezien moeten worden, leidt een uitvoering met combinatie van poëzie en muziek tot een wederzijdse verrijking.

Paul Claudel (1886-1955) Le chemin de la Croix (1913)

Paul Claudel was een diplomaat, dichter, dramaturg, lid van de Académie française. Hij kwam uit een artistiek milieu, de beeldhouster Camille Claudel was zijn jongere zus. Nadat hij het katholieke geloof enige jaren verloren had komt hij tot een plotseling bekering tijdens het bijwonen van de kerstnachtsmis in de Notre-Dame te Parijs in 1886. Als diplomaat brengt hij zijn leven van 1893 tot 1933 vrijwel voortdurend in het buitenland door, als consul te Praag, Frankfurt, Hamburg, ambassadeur te Tokyo en van 1933 tot 1955 te Brussel. In zijn jeugd werd Claudel sterk beïnvloed door de poëzie van Arthur Rimbaud en de Symbolisten. Evenals zij was hij gekant tegen de moderne wetenschappelijke, materialistische kijk op het leven. In tegenstelling tot de meeste van hen was de omarming van het Rooms-Katholicisme zijn antwoord daarop. Alles wat hij schreef is een gepassioneerde verwerping van een mechanisch wereldbeeld waarin toeval heerst. In plaats daarvan proclameert hij de diepe spirituele betekenis van het leven gebaseerd op Gods alom aanwezige genade en liefde. Claudel schreef in een unieke versstijl. Hij verwierp het traditionele metrum in ruil voor lange, weelderige, zinnen zonder rijm, de zogenaamde verset claudélien, beïnvloed door de Latijnse psalmen van de Vulgaat. Zijn litteraire concepten, in nauwe samenhang met zijn religieuze ideeën, brengen hem ertoe de dichter te zien als iemand die de fundamentele eenheid van de wereld van de

dingen en die van de geest vertaalt, waardoor de tegenstelling object-subject opgeheven wordt.

De gedichten

Première Station

C'est fini. Nous avons jugé Dieu et nous l'avons condamné à mort.
Nous ne voulons plus de Jésus-Christ avec nous, car il nous gêne.
Nous n'avons plus d'autre roi que César ! d'autre loi que le sang et l'or.
Crucifiez-le, si vous le voulez, mais débarrassez-nous de lui ! qu'on l'emène !
Tolle ! tolle ! Tant pis ! puisqu'il le faut, qu'on l'immole et qu'on nous donne Barabbas !
Pilate siège au lieu qui est appelé Gabbatha.
'N'as-tu rien à dire ?' dit Pilate. Et Jésus ne répond pas.
'Je ne trouve aucun mal en cet homme', dit Pilate, 'mais bah !'
Qu'il meure, puisque vous y tenez ! Je vous le donne, Ecce homo'
Le voici, la couronne en tête et la pourpre sur le dos.
Une dernière fois vers nous ces yeux pleins de larmes et de sang !
Qu'y pouvons-nous ? pas moyen de le garder avec nous plus longtemps.
Comme il était un scandale pour les Juifs, il est parmi nous un non-sens.
La sentence d'ailleurs est rendue, rien n'y manque, en langages hébraïques, grec et latin.
Et l'on voit la foule qui crie et le juge qui se lave les mains.

Deuxième Station

On lui rend ses vêtements et la croix lui est apportée.
'Salut', dit Jésus, 'ô Croix que j'ai longtemps désirée !'

Eerste Statie

Het is gedaan. We hebben God berecht en we hebben hem ter dood veroordeeld.
We willen geen Jezus Christus meer, want hij hindert ons.
We hebben geen andere koning dan Caesar! Geen andere wet dan het bloed en het goud.
Kruisig hem, zo u wilt, maar verlos ons van hem! Voer hem weg!
Tolle, Tolle! Jammer, maar het kan niet anders! Omdat het moet, slacht hem en geef ons Barabbas!
Pilatus zetelt op een plaats genaamd Gabbatha. 'Heb je niets te zeggen?', vraagt Pilatus. En Jezus antwoordt niet.
'Ik vind geen kwaad in die man', zegt Pilatus, 'maar vooruit, omdat jullie het persé willen, laat hem sterven. Ik geef Hem jullie, Ecce homo. Daar staat hij, de kroon op het hoofd en het purperkleed aan.
Een laatste maal naar ons gekeerd, de ogen vol tranen en bloed!
Wat kunnen wij eraan doen? Wij kunnen hem niet langer bij ons houden.
Hij was een schandaal voor de Joden, een absurditeit in ons midden.
Het oordeel is trouwens geveld, niets ontbreekt eraan, in het Hebreeuws, Grieks en Latijn.
En men ziet de schreeuwende menigte en de rechter die zijn handen wast.

Tweede Statie

Men geeft hem zijn kleren terug en brengt hem het kruis.
'Gegroet', zegt Jezus, 'O kruis waarnaar ik zo lang verlangde'

Et toi, regarde, chrétien, et frémis ! Ah, quel instant solennel
Que celui où le Christ pour la première fois accepte la croix éternelle !
O consommation en ce jour de l'arbre dans le Paradis !
Regarde, pécheur, et vois à quoi ton péché a servi.
Plus de crime sans un Dieu dessus et plus de croix sans le Christ !
Certes le malheur de l'homme est grand, mais nous n'avons rien à dire, Car Dieu est maintenant dessus, qui est venu non pas expliquer mais remplir.
Jésus reçoit la Croix comme nous recevons la Sainte Eucharistie :
'Nous lui donnons du bois pour son pain', comme il est dit pas le prophète Jérémie.
Ah, que la croix est longue, et qu'elle est énorme et difficile !
Qu'elle est dure ! qu'elle est rigide ! que c'est lourd, le poids du pécheur inutile !
Que c'est long à porter pas à pas jusqu'à ce qu'on meure dessus !
Est-ce vous qui allez porter cela tout seul, Seigneur Jésus ?
Rendez-moi patient à mon tour du bois que vous voulez que je supporte.
Car il nous faut porter la croix avant que la croix nous porte.

Troisième Station

On Marche ! Victime et bourreaux à la fois, tout s'ébranle vers le calvaire.
Dieu qu'on tire par le cou tout à coup chancelle et tombe à terre.
Qu'en dites-vous, Seigneur, de cette première chute ?
Et puisque, maintenant, vous savez, qu'en pensez-vous ? cette minute
Ou l'on tombe et où le faix mal chargé vous précipite !
Comment la trouvez-vous, cette terre que vous fites ?

Zie, Christen, en huiver! Wat een plechtig moment wanneer Christus voor de eerste maal het eeuwige kruis aanvaardt! O vervulling, op deze dag, van de boom uit het paradijs!
Zie, zondaar, waartoe je zonde heeft geleid.
Geen misdaad meer zonder een God er bovenop en geen kruis zonder Christus!
Zeker, het ongeluk van de mens is groot, maar wij hebben niets te zeggen, want God is er nu bovenop, hij die niet kwam om te verklaren maar om te vervullen.
Jezus ontvangt het kruis zoals wij de eucharistie ontvangen: 'We geven hem hout voor brood' zoals gesproken is door de profeet Jeremia.
Ach, wat is het kruis lang en wat is het groot en zwaar! Wat is het hard! Wat is het streng! Wat is het zwaar, het gewicht van een nutteloze zondaar!
Wat is het lang om te dragen, stap voor stap, totdat men er op sterft!
Gaaf gij dat helemaal alleen dragen, Heer Jezus?
Maak mij op mijn beurt geduldig onder het hout dat gij wilt dat ik draag.
Want wij moeten het kruis dragen voordat het kruis ons zal dragen.

Derde Statie

Daar gaan ze! Slachtoffer en beulen samen, alles beweegt richting Golgotha.
God, aan wiens nek men rukt, wankelt plots en valt op de grond.
Wat zegt u, Heer, van deze eerste val?
En omdat gij er nu van weet, wat denkt ge van het moment waarop je valt en de slecht geladen last je neerwerpt?
Hoe vindt gij die aarde die u verwekt heeft? Ach, niet alleen de weg van het goede is ruw, die van het kwade is ook vals en duizelingwekkend!

Ah ! ce n'est pas la route du bien
seulement qui est raboteuse,
Celle du mal, elle aussi, est perfide et
vertigineuse !
Il n'est pas que d'y aller tout droit, il
faut s'instruire pierre à pierre,
Et le pied y manque souvent, alors que
le cœur persévère.
Ah, Seigneur ! par ces genoux sacrés,
ces deux genoux qui vous ont fait faute
à la fois,
Par le haut-le-cœur soudain et la chute
à l'entrée de l'horrible Voie,
Par l'embûche qui a réussi, par la terre
que vous avez apprise,
Sauvez-nous du premier péché l'on
commet par surprise !

Quatrième Station

O mères qui avez vu mourir le premier
et l'unique enfant,
Rappelez-vous cette nuit, la dernière,
auprès du petit être gémissant,
L'eau qu'on essaye de faire boire, la
glace, le thermomètre,
Et la mort qui vient peu à peu et qu'on
ne peut plus méconnaître.
Mettez-lui ses pauvres souliers, changez-
le de linge et de brassière.
Quelqu'un vient qui va me prendre et le
mettre dans la terre.
Adieu, mon bon petit enfant ! adieu, ô
chair de ma chair !
La quatrième Station est Marie qui a
tout accepté.
Voici au coin de la rue qui attend le
Trésor de toute Pauvreté.
Ses yeux n'ont point de pleurs, sa
bouche n'a point de salive.
Elle ne dit pas un mot et regarde Jésus
qui arrive.
Elle accepte. Elle accepte encore une
fois. Le cri
Est sévèrement réprimé dans le cœur
fort et strict,
Elle ne dit pas un mot et regarde Jésus-

Het is niet genoeg erop rechtdoor te
gaan, men moet steen na steen leren
kennen, en dikwijls wankelt de voet,
terwijl het hart zou willen volharden.
Ach Heer! Door uw heilige knieën, die
twee knieën die het lieten afweten door
het plotselinge kokhalzen en de val bij
het begin van de afschuwelijke weg,
door de gelukke hinderlaag, door de
aarde die gij hebt leren kennen, bewaar
ons voor de eerste zonde die men bij
verrassing begaat!

Vierde Statie

O moeders die het eerste en enig kind
hebben zien sterven, herinner je die
nacht, de laatste, bij het kreunende
wezentje, het water dat men het
probeert te laten drinken, het ijs, de
thermometer, en de dood die stilaan
komt en die men niet kan ontkennen.
Doe het zijn arme schoentjes aan, nieuw
linnen en een nieuw lijfje. Er komt
iemand die het me zal afnemen en in de
aarde leggen. Vaarwel mijn lief klein
kind! Vaarwel, vlees van mijn vlees!
De vierde statie is Maria, die alles heeft
aanvaard. Zie haar op de hoek van de
straat, wachtend op de Schat van alle
armen. Haar ogen zijn zonder tranen,
haar mond zonder speeksel. Zij spreekt
geen woord en kijkt naar Jezus die
nadert. Zij aanvaardt. Zij aanvaardt
nogmaals. Haar smartekreet is streng
bedwongen in het sterke en strenge
hart, zij zegt geen woord en kijkt naar
Jezus Christus. De moeder ziet haar
zoon, de kerk haar verlosser. Van binnen
schreeuwt zij als een stervende soldaat!
Zij blijft rechtop voor God en laat zich
haar ziel lezen, er is niets in haar hart

Christ.
La mère regarde son Fils, l'Eglise son
Rédempteur.
Son âme violemment va vers lui comme
le cri du soldat qui meurt !
Elle se tient debout devant Dieu et lui
offre son âme à lire,
Il n'y a rien dans son cœur qui refuse ou
qui retire,
Pas une fibre en son cœur transpercé
qui n'accepte et ne consente.
Et comme Dieu lui-même qui est là, elle
est présente.
Elle accepte et regarde ce Fils qu'elle a
conçu dans son sein.
Elle ne dit pas un mot et regarde le
Saint des Saints.

Cinquième Station

L'instant vient où ça ne va plus et l'on
ne peut plus avancer.
C'est là que nous trouvons jointure et
où vous permettez
Qu'on nous emploie nous aussi, même
de force, à votre Croix.
Tel Simon le Cyrénéen qu'on attelle à ce
morceau de bois.
Il l'empoigne solidement et marche
derrière Jésus,
Afin que rien de la Croix ne traîne et ne
soit perdu.

Sixième Station

Tous les disciples ont fui, Pierre lui-
même renie avec transport !
Une femme au plus épais de l'insulte et
au centre de la mort
Se jette et trouve Jésus et lui prend le
visage entre les mains.
Enseignez-nous, Véronique, à braver le
respect humain.
Car celui à qui Jésus-Christ n'est pas
seulement une image, mais vrai,
Aux autres hommes aussitôt devient
désagréable et suspect.
Son plan de vie est à l'envers, ses motifs

dat weigert of zich terugtrekt. Niet één
vezel in haar doorstoken hart dat niet
aanvaardt en toestemt. En als God zelf,
die daar is, is ook zij aanwezig. Zij
aanvaardt en ziet die Zoon die zij in
haar schoot heeft ontvangen. Zij zegt
geen woord en ziet het Heilige der
heiligen.

Vijfde statie

Het ogenblik komt dat het niet meer
gaat en men niet verder meer kan. Het
is dan dat wij er deel van uit gaan
maken en gij toestaat dat men ook ons,
zelfs met geweld, gebruikt voor uw
kruis. Zoals Simon van Cyrene die men
aan dit stuk hout spant. Hij omvat het
stevig en stapt achter Jezus aan, opdat
niets van het kruis zou slepen of
verloren gaan.

Zesde statie

Alle discipelen zijn gevluht, zelfs
Petrus verloochent met overgave! Een
vrouw werpt zich te midden van de
hevigste beschimpingen en in het
centrum van de dood en vindt Jezus en
neemt zijn gezicht in haar handen. Leer
ons, Veronica, het aanzien van de
mensen te trotseren. Want hij voor wie
Jezus niet slechts een beeld maar
waarheid is, wordt voor andere mensen
dadelijk onaangenaam en verdacht. Zijn
levensplan loopt andersom, zijn
beweegredenen zijn niet de hunne. Er is

ne sont plus les leurs.
Il y a quelque chose en lui toujours qui
échappe et qui est ailleurs.
Un homme fait qui dit son chapelet et
qui va impudemment à confesse,
Qui fait maigre le vendredi et qu'on voit
parmi les femmes à la messe,
Cela fait rire et ça choque, c'est drôle
et c'est irritant aussi.
Qu'il prenne garde à ce qu'il fait, car on
a les yeux sur lui.
Qu'il prenne garde à chacun de ses pas,
car il est un signe.
Car tout chrétien de son Christ et
l'image vraie quoique indigne.
Et le visage qu'il montre est le reflet
trivial
De cette Face de Dieu en son cœur,
abominable et triomphale !
Laissez-nous la regarder encore une fois,
Véronique,
Sur le linge où vous l'avez recueillie, la
face du Saint Viatique,
Ce voile de lin pieux où Véronique a
caché
La face du Vendangeur au jour de son
ébriété,
Afin qu'éternellement son image s'y
attachât,
Qui est faite de son sang, de ses larmes
et de nos crachats !

Septième Station

Ce n'est pas la pierre sous le pied, ni le
licou
Tiré trop fort, c'est l'âme qui fait
défaut tout à coup,
O milieu de notre vie ! ô chute que l'on
fait spontanément !
Quand l'aimant n'a plus de pôle et la foi
plus de firmament,
Parce que la route est longue et parce
que le terme est loin,
Parce que l'on est tout seul et que la
consolation n'est point.
Longueur du temps ! dégoût en secret

altijd iets in hem dat ontsnapt en elders
is. Een volwassen man die zijn
onzevader bidt en onbeschaamd te
biechten gaat, die vrijdags vast en die
men te midden van de vrouwen in de Mis
ziet, is lachwekkend en shockerend, mal
en irritant tegelijk. Hij moet letten op
wat hij doet, want hij wordt in de gaten
gehouden. Hij moet op zijn schreden
letten, want hij is een teken. Want elke
christen is van zijn Christus het ware,
hoewel onwaardige, beeld. En het
gezicht dat hij toont is de alledaagse
weerschijn van dat Goddelijke gezicht in
zijn hart, verfoeilijk en triomfantelijk.
Laat ons nog eenmaal, Veronica, op het
linnen waarop gij het ontvangen hebt,
het gezicht van het heilige Viaticum
[sacrament van de stervenden]
aanschouwen. Die vrome sluier waarin
Veronica het aanschijn van de
Wijngaardenier ving op de dag van zijn
oververzadiging, opdat zijn beeltenis
daar eeuwig aan gehecht zou zijn, met
zijn bloed gevormd, met zijn tranen en
ons spuug!

Zevende statie

Het is niet de steen onder de voet, noch
de leiband waaraan te hard werd
getrokken, het is de ziel die plotseling
stokt. O midden van het leven! O val die
men spontaan maakt! Wanneer de
magneet geen pool meer heeft en het
geloof geen firmament. Omdat de weg
zo lang is en het doel zo ver, omdat men
helemaal alleen is en troost ontbreekt.
Lengte van tijd, geheime walging die
groeit door de onbuigzame dwang en die
houten metgezel!. Daarom spreidt men
beide armen tegelijk als iemand die

qui s'accroît
De l'injonction inflexible et de ce
compagnon de bois !
C'est pourquoi on étend les deus bras à
la fois comme quelqu'un qui nage.
Ce n'est plus sur les genoux qu'on
tombe, c'est sur le visage,
Le corps tombe, il est vrai, et l'âme en
même temps a consenti.
Sauvez-vous de la Seconde chute que
l'on fait volontairement pas ennui.

Huitième Station

Avant qu'il ne monte une dernière fois
sur la montagne,
Jésus lève le doigt et se tourne vers le
peuple qui l'accompagne,
Quelques pauvres femmes en pleurs
avec leurs enfants dans les bras.
Et nous, ne regardons pas seulement,
écoutons Jésus, car il est là.
Ce n'est pas un homme qui lève le doigt
au milieu de cette pauvre enluminure.
C'est Dieu qui pour notre salut n'a pas
souffert seulement en peinture.
Ainsi cet homme était le Dieu tout-
puissant, il est donc vrai !
Il est un jour où Dieu a souffert cela
pour nous, en effet !
Quel est-il donc, le danger dont nous
avons été rachetés à un tel prix ?
Le salut de l'homme est-il si simple
affaire que le Fils
Pour l'accomplir est obligé de s'arracher
du sein du Père ?
S'il va ainsi du Paradis, qu'est-ce donc
l'Enfer ?
Que fera-t-on dus bois mort, si l'on fait
ainsi du bois vert ?

Neuvième Station

Je suis tombé encore et cette fois, c'est
la fin.
Je voudrais me relever qu'il n'y a pas
moyen.
Car on m'a pressé comme un fruit et

zwemt. Men valt niet meer op de knieën
maar op het gezicht, het lichaam valt,
inderdaad, en de ziel heeft het tegelijk
begeven.
Red ons van de tweede val die men
vrijwillig maakt uit verveling.

Achtste statie

Voordat hij voor de laatste maal de berg
opgaat, heft Jezus de hand en wendt
zich naar het volk dat rond hem staat,
enkele arme wenende vrouwen met hun
kinderen in de armen. En wij, laten we
niet alleen kijken, maar ook naar Jezus
luisteren, want hij is daar.
Het is niet een mens die de hand verheft
te midden van die dat arme kleurrijke
stelletje. Het is God die, niet in schijn,
voor ons heil heeft geleden. Zo was dus
die man de almachtige God, het is dus
waar! Er is een dag waarop God dat al
voor ons heeft geleden, in feite! Wat is
toch het gevaar waaruit wij tegen zo'n
prijs zijn vrijgekocht? Is het heil van de
mens zo'n eenvoudige zaak dat de Zoon
om die te volvoeren zich uit zijn Vader
schoot most losrukken? Als het zo gaat
om het paradijs, wat is dan de hel? Wat
zal men doen met dood hout als men zo
handelt met het groene?

Negende statie

Ik ben nogmaals gevallen en ditmaal is
het gedaan. Al wou ik me oprichten, het
zou niet gaan. Want men heeft mij
uitgeperst als een vrucht en de mens die
ik op mijn rug draag is te zwaar. Ik heb

l'homme que j'ai sur le dos est trop lourd.
J'ai fait le mal, et l'homme mort avec moi est trop lourd !
Mourons donc, car il est plus facile d'être à plat ventre que debout,
Moins de vivre que de mourir, et sur la croix que dessous.
Sauvez-nous du Troisième péché qui est le désespoir !
Rien n'est encore perdu tant qu'il reste la mort ! la boire !
Et j'en ai fini de ce bois, mais il me reste le fer !
Jésus tombe une troisième fois, mais c'est au sommet du Calvaire.

Dixième Station

Voici l'aire où le grain de froment céleste est égrugé.
Le Père est nu, le voile du Tabernacle est arraché.
La main est portée sur Dieu, la Chair de la Chair tressaille,
L'Univers en sa source atteint frémit jusqu'au fond de ses entrailles !
Nous, puisqu'ils ont pris la tunique et la robe sans couture,
Levons les yeux et osons regarder Jésus tout pur.
Ils ne vous ont rien laissé, Seigneur, ils ont tout pris,
La vêtue qui tient à la chair, comme aujourd'hui
On arrache sa coulle au moine et son voile à la vierge consacrée.
On a tout pris, il ne lui reste plus rien pour se cacher.
Il n'a plus aucune défense, il est nu comme un ver,
Il est livré à tous les hommes et découvert.
Quoi, c'est là votre Jésus ! Il fait rire. Il est plein de coups et d'immondices,
Il relève des aliénistes et de la police.
Tauri pingues obsederunt me, Libera

het kwaad gedaan en de dode mens bij mij is te zwaar! Laten we dan sterven, want het is makkelijker op je buik te liggen dan te staan, minder makkelijk te leven dan te sterven, minder op dan onder het kruis te zijn. Red ons van de derde zonde: de wanhoop! Niets is verloren zolang de dood nog te drinken blijft! En met dit hout heb ik afgedaan maar mij rest het ijzer! Jezus valt voor de derde maal, doch op de top van Golgotha.

Tiende statie

Ziehier de dorsvloer waarop de tarwe wordt platgedrukt. De Vader is naakt, de sluier van de tabernakel is afgerukt, de hand is aan God geslagen, het vlees van het vlees rilt, het heelal, getroffen in zijn bron, trilt tot in het diepst van zijn ingewanden! Wij, omdat zij de tunica en het naadloze kleed hebben genomen, heffen de ogen op en durven Jezus in zijn zuiverheid te aanschouwen. Zij hebben U niets gelaten, Heer, ze hebben alles genomen, de kleding die aan het vlees gehecht is, zoals men heden de monnik zijn kap afrukt en de gewijde maagd haar sluier. Men heeft alles genomen, er blijft hem niets meer over om zich te bergen. Hij heeft geen enkele verdediging meer, hij is naakt als een worm, hij is overgeleverd aan alle mensen en onbedekt. Wat, is dat jullie Jezus! Hij doet me lachen. Hij is vol builen en vuil, hij hoort thuis in het gekkenhuis of bij de politie. Tauri pingues obsederunt m, Libera me, Domine, de ore canis.
Hij is de Christus niet. Hij is niet de zoon des mensen. Hij is God niet. Zijn evangelie liegt en zijn Vader is niet in

me, Domine, de ore canis.
Il n'est pas le Christ. Il n'est pas le Fils de l'Homme. Il n'est pas Dieu.
Son évangile est menteur et son Père n'est pas aux cieux.
C'est un fou ! C'est un imposteur ! Qu'il parle ! Qu'il se taise !
Le valet d'Anne le soufflette et Renan le baise.
Ils ont tout pris. Mais il reste le sang écarlate.
Ils ont tout pris. Mais il reste la plaie qui éclate !
Dieu est caché. Mais il reste l'homme de douleur.
Dieu est caché. Il reste mon frère qui pleure !
Par votre humiliation, Seigneur, par votre honte,
Ayez pitié des vaincus, du faible que le fort surmonte.
Par l'horreur de ce dernier vêtement qu'on vous retire,
Ayez pitié de tous ceux qu'on déchire !
De l'enfant opéré trois fois que le médecin encourage,
Et de ce pauvre blessé dont on renouvelle les bandages,
De l'époux humilié, du fils près de sa mère qui meurt,
Et de ce terrible amour qu'il faut nous arracher du cœur !

Onzième Station

Voici que Dieu n'est plus avec nous, Il est par terre.
La meute en tas l'a pris à la gorge comme un cerf.
Vous êtes donc venu ! Vous êtes vraiment avec nous, Seigneur !
On s'est assis sur vous, on vous tient le genou sur le cœur.
Cette main que le bourreau tord, c'est la droite du Tout-Puissant.
On a lié l'Agneau pas les pieds, on attache l'Omniprésent.

de hemel. Het is een zot! Het is een bedrieger! Laat hem spreken! Laat hem zwijgen! Anna's knecht geeft hem een kaakslag en Renan kust hem. Zij hebben alles genomen. Maar het scharlaken bloed blijft. Ze hebben alles genomen. Maar de bloedende wond blijft! God is verborgen. Maar de man van smarten blijft. God is verborgen. Mijn wenende broer blijft! Door uw vernedering, Heer, door uw schande, heb medelijden met de overwonnenen, met de zwakke die de sterke overmant. Door de verschrikking van dit laatste kleed dat men van u wegneemt, heb medelijden met al die worden verscheurd! Met het kind dat drie keer is geopereerd en door de dokter wordt bemoedigd, en met die arme gewonde wiens verband wordt vernieuwd, met die vernederde echtgenoot, met die zoon bij zijn stervende moeder, en met die vreselijke liefde die wij uit ons hart moeten snijden!

Elfde statie

En nu is God niet meer met ons. Hij ligt op de grond. De jachthonden hebben hem samen bij de keel gegrepen als een hert. Gij zijt dus gekomen! Gij zijt waarlijk met ons, Heer! Men is op u gaan zitten, de knie op de borst. Deze hand die de beul verdraait, is de rechterhand van de Almachtige. Men heeft het Lam bij de voeten gebonden, de Alomtegenwoordige vastgemaakt. Men tekent met krijt op het kruis zijn hoogte en breedte. En wanneer hij één

On marque à la craie sur la croix sa hauteur et son envergure.
Et quand il vas goûter de nos clous, nous allons voir sa figure.
Fils Éternel, dont la borne est votre seule Infinité,
La voici donc avec nous, cette place étroite que vous avez convoitée.
Voici Elle sur le mort qui se couche de son long,
Voici le trône de David et la gloire de Salomon,
Voici le lit de notre amour avec vous, puissant et dur !
Il est difficile à un Dieu de se faire à notre mesure.
On tire et le corps à demi disloqué craque et crie.
Il est bandé comme un pressoir, il est affreusement équarri.
Afin que le Prophète soit justifié qui l'a prédit en ces mots :
'Ils ont percé mes mains et mes pieds. Ils ont énuméré tous mes os'.
Vous êtes pris, Seigneur, et ne pouvez plus échapper.
Vous êtes cloué sur la croix par les mains et par les pieds.
J n'ai plus rien à chercher au ciel avec l'hérétique et le fou.
Ce Dieu est assez pour moi qui tient entre quatre clous.

Douzième Station

Il souffrait tout à l'heure, c'est vrai, mais maintenant il va mourir.
La grande croix dans la nuit faiblement remue avec le Dieu qui respire.
Tout y est. Il n'y a plus qu'à laisser faire l'Instrument.
Qui du joint de la Double nature inépuisablement
De la source du corps et de l'âme et de l'hypostase, exprime et tire
Toute la possibilité qui est en lui de souffrir.

van onze spijkers proeft, zullen wij zijn gelaatsuitdrukking zien. Eeuwige Zoon, voor wie de grens de enige oneindigheid is, hier is dus in ons midden de smalle plaats die u hebt begeerd. Zie hier Elia die zich languit op de dode legt, zie hier de troon van David en de glorie van Salomo, zie hier het bed van onze liefde met u, krachtig en sterk! Het is moeilijk voor een God zich te plooiën naar onze maat. Men trekt en het half ontwrichte lichaam kraakt en krijst. Hij is gespannen als een wijnpers, hij is afzichtelijk uitgerekt. Opdat de profeet gelijk krijgt die het met deze woorden heeft voorspeld: 'Zij hebben mijn handen en voeten doorboord. Zij hebben al mijn beenderen geteld'. Gij zijt gevangen, Heer, en kunt hier niet meer vandaan. Gij zijt aan handen en voeten aan het kruis genageld. Ik heb in de hemel niets meer te zoeken met de ketter en de dwaas. Deze God is mij genoeg, vast tussen vier spijkers.

Twaalfde statie

Hij leed daarstraks, het is waar, maar nu gaat hij sterven. Zacht beweegt het grote kruis met de ademende God in de nacht. Alles is er. Nu moet slechts het Instrument elke mogelijkheid tot lijden die in hem is uit de bron van lichaam en ziel en wezen van zijn onuitputtelijke tweevoudige natuur persen en trekken. Hij is heel alleen zoals Adam toen hij alleen was in Eden. Hij is drie uur lang alleen en proeft de wijn, de onoverwinnelijke onwetendheid van de

Il est tout seul comme Adam quand il était seul dans l'Eden.
Il est pour trois heures seul et savoure le Vin,
L'ignorance invincible de l'homme dans le retrait de Dieu !
Notre hôte est appesanti et son front fléchit peu à peu.
Il ne voit plus sa Mère et son Père l'abandonne.
Il savoure la coupe et la mort lentement qui l'empoisonne.
N'en avez-vous donc pas assez de ce vin aigre et mêlé d'eau ,
Pour que vous vous redressiez tout à coup et criiez :
Sitio ?
Vous avez soif, Seigneur ? Est-ce à moi que vous parlez ?
Est-ce moi dont vous avez besoin encore et de mes péchés ?
Est-ce moi qui manque avant que tout soit consommé ?

Treizième Station

Ici la Passion prend fin et la Compassion continue.
Le Christ n'est plus sur la Croix, il est avec Marie qui l'a reçu :
Comme elle l'accepta, promis, elle le reçoit, consommé.
Le Christ qui a souffert aux yeux de tous de nouveau au sein de sa mère est caché.
L'Église entre ses bras à jamais prend charge de son bien-aimé.
Ce qui est de Dieu, et ce qui est de la mère, et ce que l'homme a fait,
Tout cela sous son manteau est avec elle à jamais.
Elle l'a pris, elle voit, elle touche, elle prie, elle pleure, elle admire !
Elle est le suaire et l'onguent, elle est la sépulture et la myrrhe,
Elle est le prêtre et l'autel et le vase et le Cénacle.

mens in Gods teruggetrokkenheid! Onze gast is loom en zijn voorhoofd zakt langzaam omlaag. Hij ziet zijn moeder niet meer en zijn Vader heeft hem verlaten. Hij proeft van de kelk en de dood die hem langzaam vergiftigt. Hebt Gij dan niet genoeg van die zure, met water gemengde wijn dat gij u plotseling opricht en schreeuwt: Sitio? Hebt Gij dorst, Heer? Spreekt Gij tot mij? Ben ik het die Gij nodig hebt en mijn zonden? Ben ik het die ontbreekt voordat alles voltrokken is?

Dertiende statie

Hier is de Passie voorbij en gaat het medelijden verder. Christus is niet meer aan het kruis, hij is bij Maria die hem heeft ontvangen: Zoals zij hem, beloofd, heeft aanvaard, ontvangt zij hem, volbracht. Christus, die voor de ogen van allen geleden heeft is opnieuw in de schoot van zijn moeder gebracht. De kerk heeft zich haar geliefde voor altijd in de armen gesloten. Wat van God is, en wat van de moeder is, en wat de mens heeft gedaan, dat alles is voorgoed bij haar onder haar mantel verenigd. Zij heeft hem genomen, zij ziet, zij tast, zij bidt, zij weent, zij bewondert! Zij is het doodskleed en de zelf, zij is de grafsteen en de mirre, zij is de priester en het altaar, het vat en het cenakel. Hier eindigt het kruis en begint het tabernakel.

Ici finit la Croix et commence le
Tabernacle.

Quatorzième Station

Le tombeau où le Christ qui est mort
ayant souffert est mis,
Le trou à la hâte descellé pour qu'il y
dorme sa nuit,
Avant que transpercé ressuscite et
monte au Père.
Ce n'est pas seulement ce sépulcre
neuf, c'est ma chair,
C'est l'homme, votre créature, qui est
plus profond que la terre !
Maintenant que son cœur est ouvert et
maintenant que ses mains sont percées,
Il n'est plus de croix avec nous où son
corps ne soit adapté,
Il n'est plus de péché en nous où la plaie
ne corresponde !
Venez donc de l'autel où vous êtes
caché vers nous, Sauveur du monde !
Seigneur, que votre créature est ouverte
et qu'elle est profonde !

Veertiende statie

Het graf waarin Christus, die lijdend
moest sterven, gelegd is, het hol haastig
ontzegeld opdat hij er de nacht in zou
doorbrengen, voordat de doorboorde
verrijst en opstijgt naar de Vader. Het is
alleen dit nieuwe graf, het is mijn vlees,
het is de mens, uw schepsel, die dieper
is dan de aarde! Nu zijn hart open is en
zijn handen zijn doorboord is er geen
zonde meer in ons waar niet één van
zijn wonden bij hoort! Kom toch tot ons
vanaf het altaar waar Gij verborgen zijt,
Redder der wereld! Heer, wat is uw
schepping open en wat is zij groot en
diep!

----- [] -----

Het eerstvolgende orgelconcert in de Kloosterkerk zal plaatsvinden op zaterdag 19 mei 2007, aanvang 16.00 uur. Ook dan zal het orgel worden bespeeld door Jan Hage.

Elke 1^e, 3^e en eventueel 5^e woensdag van de maand organiseert de Stichting Kunstcentrum Kloosterkerk een pauzeconcert. Programma voor woensdag 4 april: Marijke Miessen, blokfluit. Kijk voor de volledige programmering op de website www.kunstcentrum-kloosterkerk.nl of haal een gratis folder bij de uitgang.

Het Haags Orgel Kontakt is een breed gedragen platform dat de orgelcultuur in de Haagse binnenstad promoot. Op de website www.haagsorgelkontakt.nl treft u meer informatie over de deelnemende kerken en een overzicht van de komende orgelconcerten.